

Lindh Stabell Horten A/S
Ved Stranden 18
Box 2034
1012 København K
Att. Klavs V. Gravesen

Dato: 12.12.2003
Kontor: 2.k.kt.
J.nr.: 2003-2220/101-16

2. Københavns Borgerrepræsentation
3. Storkøbenhavns Samvirkende Handelsforeninger
4. Trafikministeriet
5. Justitsministeriet

Sagsbeh.: CEK

Vedrørende parkeringsordningen i de københavnske brokvarterer (j.nr. KVG112056)

Indenrigs- og Sundhedsministeriet udtalte sig i sagen vedrørende parkeringsordningen i de københavnske brokvarterer i brev af 8. april 2003.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet tog i udtalelsen bl.a. stilling til, hvorvidt Københavns Kommune havde handlet i overensstemmelse med lovgivningen ved på privatretligt grundlag at indgå aftaler om private fællesvejes tilslutning til parkeringsordningen, der administreres af kommunen. Indenrigs- og Sundhedsministeriet tilkendegav i den forbindelse, at det efter ministeriets opfattelse ikke kunne anses for lovligt, at Københavns Kommune på privatretligt grundlag havde indgået aftaler til varetagelse af formål, der er omfattet af den lovgivning, der gælder for reguleringen af færdselsmæssige foranstaltninger på private fællesveje.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet underrettede Københavns Borgerrepræsentation om ministeriets retsopfattelse. Indenrigs- og Sundhedsministeriet anmodede endvidere om at modtage underretning om, hvad der videre foretages i sagen.

Efter afgivelsen af Indenrigs- og Sundhedsministeriets udtalelse af 8. april 2003 fremkom Københavns Kommune med nye oplysninger vedrørende grundlaget for parkeringsordningen. Ministeriet havde hidtil måttet forstå det sådan, at parkeringsordningen på de private fællesveje ikke var indført med hjemmel i lov om private fællesveje og færdselsloven, da Lindh Stabell Hortens brev af 4. januar 2001 til Indenrigsministeriet for så vidt angår de faktiske forhold vedrørende grundlaget for parkeringsordningen var affattet således:

”Parkeringsordningen på de private fællesveje er *ikke* gennemført – eller søgt gennemført – med hjemmel i lov om private fællesveje eller færdselsloven, men derimod på privatretligt grundlag.”

I brev af 15. april 2003 meddelte Lindh Stabell Horten imidlertid, at Københavns Kommune rettelig har fastsat parkeringsrestriktionerne på de private fællesveje med hjemmel i færdselslovens § 92 og § 44 i lov om private fællesveje. Det fremgår endvidere, at kommunen på de private fællesveje – som på de offentlige veje – har anvendt vejafmærkning i henhold hertil med politiets samtykke.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet lagde de nye oplysninger, der skriftligt var bekræftet af Københavns Politi i brev af 14. april 2003, hvorefter Københavns Kommune med hjemmel i færdselslovens § 92 og i § 44, stk. 1, i lov om private fællesveje har indført de omhandlede parkeringsbegrænsninger på visse private fællesveje med politiets samtykke, til grund og meddelte på baggrund af de nu foreliggende oplysninger i brev af 13. maj 2003 bl.a., at ministeriet herefter er enig i, at Københavns Kommunes parkeringskontrollører vil være berettigede til at opkræve parkeringsafgifter i henhold til færdselslovens § 121, stk. 1, nr. 5, i forbindelse med tilsidesættelse af parkeringsbegrænsninger på de private fællesveje.

I brev af 21. maj 2003 til Indenrigs- og Sundhedsministeriet har Lindh Stabell Horten på vegne af Københavns Kommune fremsendt en række bemærkninger for så vidt angår den del af Indenrigs- og Sundhedsministeriets udtalelse af 8. april 2003, der vedrører opkrævning af betaling for beboerlicenser, erhvervslicenser og dagbilletter/skrabebilletter.

1. Københavns Kommune har i pkt. 2 i brevet af 21. maj 2003 bl.a. anført, at Indenrigs- og Sundhedsministeriets udtalelse af 8. april 2003 synes at måtte læses således, at Indenrigs- og Sundhedsministeriet – i modsætning til Trafikministeriet – mener, at kommunen som vejmyndighed er afskåret fra ud fra et vederlagssynspunkt at få dækket administrationsomkostningerne ved en licensordning, som giver personer med tilknytning til private fællesveje bedre mulighed end andre bilister for at parkere i den pågældende bydel.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet skal understrege, at ministeriet deler Trafikministeriets opfattelse, hvorefter kommunen som vejmyndighed – hvor kommunen har indført parkeringsordningen med hjemmel i lov om private fællesveje – samtidig kan indføre parkeringslicenser på de private fællesveje, og at kommunen i den forbindelse ud fra et vederlagssynspunkt kan få sine administrationsomkostninger dækket.

Vederlaget – i form af betaling for erhvervslicenser, beboerlicenser og dagbilletter m.v. – kan efter ministeriets opfattelse lovligt omfatte kommunens omkostninger til administration af det system, der tillader den enkelte den adgang til særråden over parkeringsarealet, der opnås ved muligheden for at parkere på den private fællesvej ud over to timer i dagtimerne. Det er herved en forudsætning, at grundejerne har tilsluttet sig, at kommunen som vejmyndighed administrerer det pågældende licenssystem.

En sådan adgang til på ulovbestemt grundlag at indføre et omkostningsbestemt gebyr som betaling for særråden over selve vejarealet kan efter ministeriets opfattelse blandt andet udledes af Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1934, side 527, om afgift for anbringelse af en automat på offentligt gadeareal og af Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2003, side 841, om afgift for etablering og tilstedeværelse af kabler under vejarealet. Det anføres i sidstnævnte dom blandt andet, at tilstedeværelsen af en ledning i jorden under vejarealer – i modsætning til en særlig

råden over selve vejarealet, eksempelvis til en fortorvsrestaurant eller en salgsbod - ikke gør indgreb i mulighederne for at udnytte vejarealet efter dets formål. Højesteret fastslår herefter i dommen, at kommunens rådighed over vejarealet ikke udgjorde fornøden hjemmel for opkrævning af en afgift for tilstedeværelsen af en ledning under vejarealet. Som følge af det anførte i dommen om råden over selve vejarealet, må dommen efter Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse forstås således, at der er adgang til på ulovbestemt grundlag at opkræve gebyr for en særlig råden over selve vejarealet. Efter ministeriets opfattelse må en kommune som vejmyndighed for private fællesveje også på private fællesveje efter aftale med grundejerne ud fra tilsvarende synspunkter kunne opkræve et omkostningsbestemt gebyr som betaling for en særråden over selve vejarealet. Det bemærkes herved, at parkering af en bil på et vejareal efter ministeriets opfattelse også udgør en sådan form for særråden.

2. Københavns Kommune har i pkt. 3 i brevet af 21. maj 2003 endvidere henvist til, at en beboer på en privat fællesvej, der køber en beboerlicens, også opnår tilladelse til at parkere på de offentlige veje i den pågældende bydel. Københavns Kommune har anmodet om oplysning om, hvorvidt dette giver ministeriet anledning til at vurdere sagen anderledes.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet skal i den forbindelse henvise til besvarelsen under pkt. 1.

3. Københavns Kommune har i pkt. 4. i brevet af 21. maj 2003 desuden henvist til, at en erhvervsdrivende på en privat fællesvej, der køber en erhvervslicens, også opnår tilladelse til at parkere på de offentlige veje i den pågældende bydel. Denne mulighed for parkering på de offentlige veje må efter kommunens opfattelse antages at blive benyttet af næsten alle erhvervsdrivende i forbindelse med levering af varer, udførelse af tjenesteydelser eller afhentning af leverancer. Københavns Kommune har anmodet om oplysning om, hvorvidt dette giver ministeriet anledning til at vurdere sagen anderledes.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet skal i den anledning oplyse, at det tilsyn, som ministeriet udøver i forhold til Københavns Kommune alene er et retligt tilsyn, jf. § 61 i lov om kommunernes styrelse. Det er som anført Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse, at kommunen som vejmyndighed i forbindelse med indførelse af bl.a. erhvervslicenser på de private fællesveje, som giver personer med tilknytning til det pågældende område bedre muligheder for at parkere, ud fra et vederlagssynspunkt kan få sine administrationsomkostninger dækket. Ministeriet finder ikke, at det forhold, at en erhvervslicens også giver adgang til at parkere ud over to timer på de offentlige veje i den pågældende bydel, kan føre til en ændret vurdering.

4. Københavns Kommune har i pkt. 6 i brevet af 21. maj 2003 anmodet om at få oplyst, hvorvidt kommunen må opkræve et administrationsomkostningsdækkende gebyr for salg af dagbilletter til beboere og erhvervsdrivende på private fællesveje, således at beboere mv. kan erhverve billetter til brug for deres gæster mv.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet skal herved henvise til besvarelsen i pkt. 1, hvori ministeriet har understreget, at det er ministeriets opfattelse, at kommunen har adgang til ud fra et vederlagssynspunkt at få sine administrationsomkostninger dækket. Dette omfatter også de administrationsomkostninger, der er forbundet med udstedelsen af dagbilletter.

Københavns Kommune har i brevet af 21. maj 2003 orienteret Indenrigs- og Sundhedsministeriet om kommunens foreløbige beslutninger på baggrund af udtalelsen af 8. april 2003. Ministeriet skal fortsat anmode om at blive underrettet om kommunens endelige beslutninger på baggrund af ministeriets udtalelser.

Kopi af dette brev er sendt til Københavns Borgerrepræsentation, Storkøbenhavns Samvirkende Handelsforeninger, Trafikministeriet og Justitsministeriet.

Med venlig hilsen

Pernille Christensen